

22 Ιουνίου 2013

Ησυχαστής Πετράκης (1891-1958)

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Ο κατά κόσμο Γεώργιος Λαγίος γεννήθηκε το έτος 1891 στη Λήμνο. Φαίνεται ότι

νέος δε βοηθήθηκε πνευματικά γι' αυτό έπινε και μεθούσε.

Αυτά γράφονται, όπως τα διέσωσαν παλαιοί γνώριμοί του, για να εξηγηθούν και κατανοηθούν κάποιες ιδιαίτερες μοναχικές του ασκήσεις. Αλλά ο καλός Θεός που είδε την καλή του προαίρεση, έδωσε μετάνοια φλογερή στην απλή και σπάνια ψυχή του και ήρθε να μονάσει στο Άγιον Όρος το έτος 1908.

Οι ησυχαστικές του αναζητήσεις και η φήμη του μεγάλου ησυχαστού, παπα-Δανιήλ Αγιοπετρίτου, οδήγησαν τα βήματά του στην πιο απομονωμένη και ησυχαστική περιοχή, στο Κελί που ασκήτευσε ο Άγιος Πέτρος ο Αθωνίτης, ο πρώτος και μεγαλύτερος Αθωνίτης Ησυχαστής. Υποτάχθηκε στον παπα-Δανιήλ, τον οποίον προσπαθούσε να ακολουθεί στους αγώνες του και να του κάνει καλή υπακοή.

Μετά από παρατεταμένη δοκιμή έγινε μοναχός το έτος 1926 με το όνομα Πέτρος. Έμαθε από τον αγιασμένο Γέροντά του την πρακτική καλογερική και μυήθηκε απ' αυτόν τα μυστικά της ησυχίας, της νήψεως, τους εγκλεισμούς και της αδιαλείπτου νοεράς προσευχής, τα οποία κράτησε μέχρι θανάτου.

Βιώνοντας βαθιά τη μετάνοια για τα εν γνώσει και αγνοία αμαρτήματα της νεανικής του ζωής ζήτησε και έλαβε ευλογία από το Γέροντά του επί τρεις μήνες να μην πιεί νερό, για να συγχωρήσει ο Θεός τις οινοποσίες του. Έτρωγε φαγητό και χόρτα βέβαια, αλλά δεν ήπιε νερό επί τρεις μήνες!

Ήταν πρόθυμος και γενναίος στους ασκητικούς αγώνες και με τη μεγάλη απλότητα που τον διέκρινε έκανε τελεία υπακοή στο Γέροντά του. Η καλή αρχή, το πνευματικό θεμέλιο που έθεσε, προοιμιάζε και τη μετέπειτα φωτεινή πορεία του.

Όταν εκοιμήθη ο παπα-Δανιήλ, περίπου το 1929, για λίγα χρόνια έζησε με τους παραδελφούς του. Κάποιος από αυτούς βγήκε στον κόσμο.

Οι άλλοι απεβίωσαν και φαίνεται ότι δυσκολευόταν μόνος του. Ήρθαν και τα δύσκολα χρόνια της Κατοχής και της πείνας· έτσι αναγκάστηκε το 1940 να αφήσει το Κελί της μετανοίας του και να πάρει ένα ξηροκάλυβο στη Μικρά Αγία Άννα. Βρίσκεται πάνω από την Καλύβη του Απ. Θωμά, χαμηλότερα από το δρόμο που οδηγεί στα Κατουνάκια και δε φαίνεται γιατί είναι μέσα στο βράχο. Έχει δύο μικρά και χαμηλά κελάκια.

Μία εσωτερική πόρτα οδηγεί στο βράχο όπου υπάρχει μία σπηλιά αρκετά ευρύχωρη με ένα άνοιγμα για φωτισμό. Εδώ απομονωνόταν ο Γέροντας για περισσότερη ησυχία.

Αυτό ήταν το πνευματικό του εργαστήριο, η πνευματική του κυσέλη, το «γλυκό Κατούνι του», που γι' αυτόν ήταν επίγειος παράδεισος, αφού γεύόταν το μέλι της ησυχίας και το μάννα του ουρανού. Γι' αυτό δεν του έκανε καρδιά να βγαίνει από το καλύβι του, να συναναστρέφεται και να μιλά με άλλους. Ο μικρόσωμος, αγράμματος και φτωχός «Πετράκης» ήταν ησυχαστής σε μεγάλα μέτρα. Είχε την αδιάλειπτη προσευχή, έβλεπε συχνά το Άκτιστο Φως και ζούσε από αυτή τη ζωή παραδεισένιες καταστάσεις.

Διηγήθηκε ο γέρον Γεράσιμος ο Υμνογράφος: «Γνώρισα το γερω-Πέτρο (Πετράκη) τον Κατουνακιώτη. Ήταν όντως άγιος μοναχός. Έκανε πολλή προσευχή και μεγάλη

άσκηση. Μια φορά την εβδομάδα μαγείρευε και έτρωγε κάθε μέρα από αυτό.

Μια φορά ήρθε στο Κελί μας αλλοιωμένος στη όψη· κλαίγοντας μου είπε ότι το βράδυ προσευχόμενος περικυκλώθηκε από λευκό άπλετο φως και γέμισε ευωδία το κελί του. Ο ίδιος αισθάνθηκε ανέκφραστη μακαριότητα, γλυκύτητα και ειρήνη. Δεν γνώριζε αν βρισκόταν στο κελί του. Ρωτούσε να μάθει τι είναι αυτό που του συνέβη. Μου είπε: «Εσύ είσαι μορφωμένος, ξέρεις γράμματα, να μου πεις μήπως είναι πλάνη του Σατανά, μήπως είναι τίποτε κακό;». Όλα όσα μου έλεγε ήταν της χάριτος· καθώς τα διηγείτο είχε βγει εκτός εαυτού και σε μια στιγμή ξαφνικά το πρόσωπό του έλαμψε και εγώ τα΄ χασα. Δε μιλούσα και τον άφησα να λέει. Δεν τον διέκοψα καθόλου. Αποτύπωνα και έλεγχα όσα έλεγε.

Δε διέκρινα κανένα σημείο πλάνης. Ύστερα του είπα να δοξάζει τον Θεόν που αξιώθηκε να δει αυτά, γιατί όλα είναι από τον Θεό και δεν είναι πλάνη. Φεύγοντας με παρακάλεσε να μην τα πω πουθενά και να παρακαλώ το Θεό να τον ελεήσει για να μην πλανηθεί. Ο γερω-Πέτρος ήταν της νοεράς προσευχής. Πολύ ταπεινός και απλός μοναχός».

Φαίνεται πως αυτό το γεγονός του συνέβη τότε για πρώτη φορά, γιατί στη συνέχεια ζούσε πολλές τέτοιες καταστάσεις, όπως απεκάλυψε στο γέροντα Παΐσιο. Έβλεπε συχνά το Άκτιστο Φως, είχε αείρροα δάκρυα που συνόδευαν την αδιάλειπτη προσευχή του και είχε ξεπεράσει τα τυπικά.

Τον ρώτησε κάποιος Γέροντας αν κάνει κανόνα και ακολουθία και απάντησε: «Ούτε κανόνα ούτε ακολουθία κάνω. Μόλις δύσει ο ήλιος τρώγω, κάνω το Απόδειπνο και κοιμάμαι δύο ώρες. Όταν ξυπνήσω, και όταν έχει ήδη νυχτώσει, αρχίζω τα κομποσχοίνια.

Στο δεύτερο- τρίτο κομποσχοίνι έρχονται τα δάκρυα και μέχρι το πρωί δεν ξέρω πού βρίσκομαι. Το καλοκαίρι αρχίζω την αγρυπνία το βράδυ και όταν βγει ο ήλιος, τότε συνέρχομαι και μπαίνω μέσα». (Πιθανότατα ηρπάζετο σε θεωρία).

Γι ' αυτό ζούσε έγκλειστος και δεν ήθελε να μιλά, «εγκοπήν γλυκύτητος Θεού λαβείν μη βουλόμενος». Για να μη χάσει την επικοινωνία του με τον Θεόν, απέφευγε τις συναναστροφές. «Ο αγαπών την ομιλίαν την μετά του Χριστού αγαπά γενέσθαι μοναστικός». Τον επισκέπτονταν οι πατέρες και χτυπούσαν την εξώπορτα, αυτός όμως άνοιγε λίγο το παραθυράκι και ρωτούσε ποιός είναι και τι θέλει. Αν του πήγαιναν τρόφιμα, τους έλεγε να τα αφήσουν έξω.

Δεν έβγαινε να τα πάρει μέχρι που σάπιζαν. Αυτό το έκανε για να βλέπουν οι πατέρες τα σαπισμένα τρόφιμα και να μην του ξαναφέρουν.

Τον ρώτησε κάποιος γιατί δε βγαίνει. «Άμα βγω έξω, θα πούμε λόγια περίσσια», απάντησε. Ήταν ακτήμων. Μια-δυο φορές το χρόνο έβγαινε για να δώσει το εργόχειρό του, τα κομποσχοίνια, και να προμηθευτεί το παξιμάδι του.

Έκανε κάθε μέρα ενάτη και λάδι δεν έτρωγε σχεδόν όλο το χρόνο. Η συνηθισμένη τροφή του ήταν τσάι με παξιμάδι. Έκανε και έκτακτα τριήμερα.

Έλεγε στον παπα-Διονύσιο τον Μικραγιαννανίτη όταν ήταν νέο καλογέρι: «Για να μείνεις στην έρημο, θα πρέπει να είσαι καλός μάγειρας. Θα μαγειρεύεις φασόλια

την Κυριακή και θα τρως μέχρι την Τρίτη.

Την Τετάρτη θα βάλεις λίγο νεράκι και θα τα βράζεις, την Πέμπτη θα βάλεις λίγη ντοματούλα, την Παρασκευή λίγο αλατάκι και νερό, το Σάββατο θα βάλεις και λίγο χυλό από αλεύρι, και την Κυριακή άλλο φαγητό. Έτσι με ένα φαγητό περνάς όλη την εβδομάδα».

Κάποτε είχε χιονίσει και τον έβλεπε ο παπα-Διονύσιος από απέναντι να πηγαينوέρχεται ξυπόλυτος πάνω στο χιόνι. Ύστερα τον ρώτησε γιατί το έκανε αυτό, και του εκμυστηρεύτηκε ότι είχε σαρκικό πόλεμο και βγήκε ξυπόλυτος στο χιόνι για να πολεμήσει την πύρωση.

Ο γερω-Πέτρος είχε χάρισμα να βλέπει πράγματα που θα συνέβαιναν μελλοντικά. Κάποια μέρα πήρε πληροφορία και πήγε στον τότε Γέροντα της Καλύβης του Αγίου Χαραλάμπους στη Νέα Σκήτη και του είπε: «Γέροντα, έρχεται ο λύκος να φάει το προβατάκι σου, το ξέρεις; Το καλογέρι σου δεν πάει καλά. Το παρακολουθείς; Πρόσεξέ το, γιατί θα φύγει και θα πετάξει».

Όντως το καλογέρι ήταν πνιγμένο στους λογισμούς και σχεδίαζε να φύγει. Ο γερω-Πέτρος από τη Μικρά Αγία Άννα το έβλεπε αλλά δυστυχώς παρά την προσπάθεια του Γέροντά του έφυγε στον κόσμο και παντρεύτηκε.

Ζούσε τελείως απερίσπαστα. Ανέβαινε τα καλοκαίρια στον Άθωνα με την πρόφαση να μαζεύει τσάι, αλλά στην πραγματικότητα ησύχαζε και επεδίδετο στη νοερά και αδιάλειπτη προσευχή, και στη θεωρία. Δεν είχε πολλές επικοινωνίες.

Προσπαθούσε να ζει στην αφάνεια, γι' αυτό δε διασώζονται πολλά στοιχεία από τη ζωή του. Αλλά, όπως λένε οι Άγιοι Πατέρες, αρκεί πολλές φορές και ένας λόγος, για να φανερώσει όλη την πνευματική κατάσταση και την εσωτερική εργασία του μοναχού. Αν δοκιμάσει κανείς ένα ρακοπότηρο κρασί καταλαβαίνει όλη την ποιότητα του κρασιού ενός μεγάλου βαρελιού.

Και ο γερω-Πέτρος, απ' τα λίγα στοιχεία που υπάρχουν, φαίνεται ότι ήταν προχωρημένος στην ευχή. Ήταν μοναχός της ευχής, της εσωτερικής εργασίας. Μοναχός βιαστής, πραγματικός ασκητής που συνδύαζε πράξη και θεωρία.

Όλοι οι πατέρες που τον γνώρισαν εκφράζονται γι' αυτόν με τα καλύτερα λόγια. «Ήταν ο καλύτερος της περιοχής», «πραγματικός μοναχός», «αγιότατο Γεροντάκι».

Και ο γερω-Παΐσιος έλεγε ότι απ' όσους ασκητές γνώρισε ο γερω-Πέτρος ήταν σε ανώτερα μέτρα, γι' αυτό ήθελε να γίνει υποτακτικός του.

Ο παπα-Ευφραίμ ο Κατουνακιώτης είχε πολλή ευλάβεια στο γερω-Πέτρο και είπε γι' αυτόν: «Σου άφηνε μια γλυκύτητα μέσα σου, όταν τον συναντούσες και σε μιλούσε αυτός ο άνθρωπος. Ποτέ δε φάνηκε σε αγρυπνίες και ποτέ δεν προξένησε σκάνδαλο. Μια ζωή στο Άγιον Όρος και να είναι ειρηνικός με όλους, μεγάλο κατόρθωμα».

Ο γερω-Πέτρος, όταν συναντούσε Πατέρες στο δρόμο, δεν έλεγε τον καθιερωμένο χαιρετισμό «ευλογείτε», αλλά το εξής βαθυστόχαστο: «Πατέρες, φεύγουμε» (δηλαδή πεθαίνουμε).

Είχε μεγάλη λεπτότητα. Απέφευγε να διανυκτερεύει σε Κελιά, για να μην επιβαρύνει τους πατέρες, αλλά και για να μη χάνει ο ίδιος την ησυχία του και παραβαίνει το τυπικό του. Μια φορά ο γερω-Ιωακείμ ο Καρυώτης από τη Βατοπεδινή Καλύβη της Αναλήψεως τον πίεσε να διανυκτερεύσει στο Κελί του, αλλά δε δέχθηκε. Ξεκίνησε με τα πόδια για τη Δάφνη. Στο δρόμο νύχτωσε, άρχισε να βρέχει και διανυκτέρευσε σε μια κουφάλα καστανιάς.

Όταν προαισθάνθηκε ότι πλησιάζει η κοίμησή του, έφυγε από το Κελάκι του στη Μικρά Αγία Άννα και πήγε στη μετάνοιά του, στον Άγιο Πέτρο, ν ' αφήσει τα κόκαλά του εκεί, όπου ξεκίνησε την καλογερική του. Έζησε εκεί μερικούς μήνες και εκοιμήθη το έτος 1958 την ημέρα της μνήμης του Αγίου Πέτρου του Αθωνίτου του οποίου είχε το όνομα και προς τιμήν του οποίου ετιμάτο ο ναός της Καλύβης. Όταν εκοιμήθη, τα μόνα πράγματα που βρέθηκαν στο κελί του ήταν λίγο παξιμάδι σ' ένα καλάθι και μισό μπουκάλι λάδι για το καντήλι. Ούτε κρεβάτι ούτε στρώμα είχε.

Την ευχή του να έχουμε. Αμήν.

Από την ασκητική και ησυχαστική Αγιορείτικη παράδοση

Εκδόσεις Ιερόν Ησυχαστήριον

«Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος»

σελ. 64-72

Έπιμέλεια κειμένου [Αναβάσεις](#)

Πηγές: anavaseis.blogspot.gr - agioritikesmnimes.blogspot.it